

ВАЛЕНТИН ПОПОВ - ВОТАН ПОЧУКВАНЕТО

chitanka.info

Джулия си наля вино в чашата с високо столче, седна на дивана и вдигна крака на табуретката. Затвори очи за секунда. Отпи от червената течност и щракна телевизора. Бе уморена. Последните три часа от работния ден изкара на касата. Досадният звук на маркиране сякаш още отекваше в главата ѝ. Пиук, пиук, пиук, двадесет и четири долара и шестнадесет цента. Пиук, пиук, пиук, пиук, тридесет долара, петдесет и шест цента... Главата я болеше. Предпочиташе да подрежда рафтовете и да прави инвентаризация, но началниците искаха всеки служител да е компетентен във всяка една сфера от работата.

Отпи глътка вино, пресегна се и взе хапка „ементал“ от чинията, която бе на масата. Телевизорът боботеше, но тя не го слушаше.

Преди 2 години се разведе със съпруга си. Пройдоха, впримчен в алкохолна зависимост. Нищо не ѝ остави, освен малко синини и Томи. При мисълта за Томи Джулия се усмихна мило. Доброто ѝ синче. Макар и само шестгодишен, можеше спокойно да го остави вкъщи и да излезе да си върши работата. Той щеше да гледа детски, да си рисува или играе с кубчетата. Никога не разхвърляше, никога не пипаше неща, които не са му работа. Толкова беше добър, че понякога Джулия плачеше. С какво това ангелче бе заслужило да се роди в тяхното нещастно семейство и сега да живее в лишения без баща! Надигна чашата и я изпразни на един дъх.

Томи спеше свит на кълбо. Нощна лампа с лилав абажур, на който бяха изрязани образи на духчета, хвърляше лек отблясък в стаята, колкото да разгони сенките от ъглите. А самите духчета играеха по стените. Баща му я бе купил в кратък проблясък на трезвеност. Това бе последният му спомен от него.

Понякога Томи тъжеше за баща си, но в такива случаи се насилваше да извика в спомените си кавгите между родителите си, ударът, който онази нощ просна майка му на земята и как изглеждаше тя на следващия ден. Мъчно му бе и за нея. Виждаше я, че е уморена. Разбираше, че работи много и се опитва да му даде всичко. Затова се опитваше да е добър, да не я притеснява излишно.

Томи бе добро дете и спеше свит на кълбо, докато духовете се гонеха на стената в стаята му.

Джулия се събуди. Отвори рязко очи и се вторачи в тавана. Не бе сигурна какво я събуди, но имаше нещо — кошмар ли, някакъв шум ли... Откакто мъжа до нея го нямаше, спеше леко и тревожно. Опасно бе за сама жена — винаги могат да влязат крадци, решили, че има нещо за крадене.

Уличната лампа осветяваше мъгливо половината стая, а сенките свършваха на метър от гардероба, който бе разположен точно до вратата ѝ. Оттам започваше мрак. Джулия се надигна. Лека нервност пъплеше по корените на косата ѝ и тя настръхваше. Пусна босия си крак внимателно, докато не усети хладината на паркета. Надигна се тихо, подпирайки се на ръка и без да откъсва поглед от мрака, който бе завладял мястото, където е вратата. Стъпи и се изправи, тръгна предпазливо натам. Все още не я бе напуснало чувството, че там нещо се крие. Че нещо я гледа. Усещаше иглички да пълзят по плешките ѝ, там където ги докосваше кестенявата ѝ коса.

Пук-пук!

Звукът я накара да подскочи и да се обърне рязко. На нощното шкафче светеше екранът на смартфона ѝ. Като го видя, Джулия се отпусна и тръгна да погледне кой я безпокои посред нощ. Сигурно бившият ѝ. Забрави за усещането, че я наблюдават, забрави, че нещо рязко я събуди. Взе телефона с ръка и натисна бутона за приемане на съобщението. За секунда замръзна. След това хвърли машинката на земята и се втурна към вратата. Изхвърча като фурия към стаята на сина си. Съобщението бе снимка.

Снимка на спящия Томи.

Джулия влетя в стая на детето толкова бързо, че вратата се блъсна в стената зад нея. Томи се надигна от леглото и стреснато я погледна:

— Какво става, мамо?

Джулия го прегърна, хлипайки.

— Миличък, миличък, тук си! — Жената не можеше да си поеме дъх.

— Къде да съм, мамо? — Томи изглеждаше уплашен, но само от нейното нахлуване.

— Нищо, нищо, Томи, просто ми липсваше.

Постоя малко с детето в обятията си и когато се успокои, го погали по главата и стана. Огледа стаята, като се опитваше да не го притеснява повече. Чу леко почукване.

Чук! Чук-чук!

— Май е заваляло навън, Томи — суетеше се в стаята Джулия.

— Не знам, мамо. Спях, преди да ме събудиш. — Вече бе разсънен и не изглеждаше сърдит от това среднощно нахлуване.

— Не чуваш ли как капките почукват по перваза?

— Не, мамо.

— Как не чуваш, Томи? Ето пак!

Чук-чук! Туп-туп!

— Но, мамо, това не е от перваза. Чука се по стъклото.

Джулия си даде сметка, че малкото дете е право. Наистина почукването беше сякаш по стъкло. А ако натрапникът, който е снимал детето, се крие зад прозореца? Джулия хвана бухалката на Томи и се приближи крадешком до прозореца. Ръката ѝ трепереше, когато се пресегна да дръпне пердето. Отметна го рязко с вдигната бата. Посрещна я тъмнината. Жената отпусна оръжието и отстъпи. Очите ѝ блуждаеха из непрогледния мрак отвъд стъклото.

Чук-чук!

Ето познатия звук отново. Джулия се извърна. Огледа се. Тогава видя огледалото.

Чук-чук!

Чуваше се от огледалото! Джулия се приближи точно когато Томи казваше „Не, мамо, не се приближавай!“.

Чук-чук!

Жената бе до огледалото и надникна. Но вместо образа си, видя за части от секундата една космата ръка с дълги нокти, която точно се отдръпваше от повърхността *отвъд* огледалото.

В следващия миг ръката се стрелна през стъклото и дългите нокти се впиха в гърлото на Джулия. Тя изхриптя. Кръвта плисна.

Томи крещеше:

— Не! Не! Остави мама! Ще ти давам закуската си всяка сутрин!
Не-е-е!

Ръката дръпна човешкото тяло, което премина отвъд, докато огледалото падаше разбито на парчета.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.